Laiškas Valerijai Čiurlionytei, 1917-05-25, [iš Sočio – į Iskorostį].

Ar tai tu nežadėjai man rašyti?..

Ar tai tu nežadėjai man rašyti?..

Netiesa. Aš žinojau, kad Tu parašysi. Aš žinojau, kad tu ateisi in mane. Ar tu gali neateiti, jei aš tavęs labai labai laukiu? Aš nemaniau, kad tu taip galėtum buvus ir nuspręsti…

Vakar pas mus didelis didelis lietus buvo.

Rusijoj taip smarkiai niekuomet nelyja.

Vienu ypu prisipildė visa — ravai ir raveliai — ir užtvindė visus kraštus, ir tiltelius nunešiojo, ir kelius išplovė. Pavakarį išėjau in pievas pagal kalnus. Kur pirma buvo galima šalimais dvem ratam važiuot — aš vargiai vargiai pėsčias beišėjau. Išplautas kelias. Net dar taip paviršiuj lygu, o apačioj duobė didžiausia. Užumeti akmenį ir smenga visas kelias. Paskui man užėjo noras užlipt tuoj ant kalno (kelio beeit pristigau). Kalnas aukštas ir status, ir purvinas po lietaus, apaugęs kažkokiais dantytais vijuokliais. Prisiėjo karstyties visoms keturiomis.

Vis tik aš žymiai sustiprėjau. Atvažiavęs tuoj nebūčiau jokiu būdu užlipęs. Bet dabar, nors ir purvinas visas, bet vis tik užlipiau. Ir žiūrėjau iš to kalno, kaip saulė in mares leidžias.

Neišpasakytai gražus reginys. Kažkur aukštai aukštai aras juodus ratus suka, apačioj lakštingalės — be skaičiaus, gegutės, o toli toli saulė po truputį, pamažėli leidžias in mėlynas vilnis.

Paskui mačiau, kaip debesis iš marių kelias.

Gerai ant to kalno. Tik gyvačių — tai pilnos skylės. Ilgos, bjaurios, tik ženk žengsnį ir vyniojasi-šnera per lapus, bėga. Pačiame gražiausiame sode, kur gražiausios palmės ir lotosai — gyvačių visų daugiausia. Yra net taip vadinamasai „Удав“ [1]. Tiesa, ne per didelis, žmonėms kol kas nieko nedaro, bet viščiukų, kiek tik gauna kur ir randa — visus suryja. Truputį bjauru su tokiais gyvuliais.

Sutemus, vakare, debesis, kurs kėlės iš marių, pradėjo žaibuoti ir griausti, ir dūkti po mares.

Jau dieną marės nuo upelio vandens toli toli buvo geltonos ir purvinos, ir vilnys didelės siuto ir staugė, vakare gi dar padidėjo. Didžiausius akmenius mėto kaip šipulėlius, ir tie nabagėliai skaldos ir staugia. O debesis po mares tik žaibuoja, tik skaldo.

Bet in mus neatėjo. Nusigrūdo in Turkiją, ten pasišėliojo ir paskui pasikėlęs dangun vėl ties mumis atplaukė. Keistūs čia debesys!

O prieš vėtrą, prieš debesį, pempės, narūnai kad laksto pagal krantą ir vandenį, kad rėkia, kad klykia. Kažkokį be galo klaikų ūpą sudaro tuo aimaningu klyksmu.

Dar vakar nepaprasta buvo — tai varlių staugimas. Paprastai jos kurkia, kurkia, bet vakar tai kaip pasiutę, ir gerklingai neišpasakyti. Už kelių žengsnių nuo marių — marių staugimą užrėkia. Tarytum šimtas nakties sargų basliu in sieną pyškina. Paskui kitas žaibuotas debesis atėjo ir in mus. O aš vėlą naktį parėjau namo, atsiguliau, užmigau ir debesis sapnavau.

Tai matai, kaip aš gyvenu.

O šiandie Saulė. Šiandie eisiu šildyties pas mares. Vakar peršalau — truputį gerklė skauda, užtat šiandie pasišildysiu.

Bet tu nepyk, kad aš tau tokiuos niekus rašau —

Bučiuoju tave, Sesute.

Bolyt[i]s
25/V

KOMENTARAI

[1] ~ *rus* =smauglys.